

DECIZIE

16 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari și de avocatul Vasile Șoitu în numele inculpatei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 27 septembrie 2018, în cauza penală în privința lui:

Grosu Aliona xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.08.2017 – 28.12.2017;

Instanța de apel: 18.01.2018 - 27.09.2018;

Instanța de recurs: 29.11.2018- 16.01.2019;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Central, din 28 decembrie 2017, Grosu Aliona a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 145 alin. (1) Cod penal la 10 (zece) ani închisoare, cu executarea în penitenciar pentru femei de tip închis.

Cererea procurorului privind încasarea de la Grosu Aliona în folosul statului, a sumei de 7604,24 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit că, la 06 august 2016, în jurul orei 21.00, Grosu Aliona aflându-se la domiciliu său, situat în municipiul xxxx, fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată, pe fundalul unui conflict apărut spontan între dânsa și soțul ei Grosu Vitalie, urmărind scopul lipirii de viață a ultimului, acționând intenționat, i-a aplicat acestuia cu tăișul unui cuțit o lovitură în regiunea omoplatului stâng, și o lovitură în regiunea supraclaviculară stângă, cauzându-i astfel, leziuni corporale sub formă de: plagă înțepat-tăiată a regiunii supraclaviculare stângi, penetrantă în cavitatea pleurală stângă, cu lezarea arterei subclaviculare stângi, pleurei parietale, apexului pulmonului stâng, precum și plagă înțepat-tăiată a spatelui, ce se califică ca vătămare corporală gravă, și au

legătură causală directă cu decesul victimei Grosu Vitalie, ce a survenit imediat după aplicarea loviturilor sus-descrie, în rezultatul șocului hemoragic, ca urmare a hemoragiei abundente, ca rezultat al plăgii înțepat-tăiate a regiunii supraclaviculare stângi, cu lezarea arterei subclaviculare.

3. Împotriva sentinței a depus apel procurorul solicitând casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Grosu Aliona să fie obligată să recupereze cheltuielile judiciare suportate de stat, în mărime de 7604 lei, 24 bani.

În motivarea cererii procurorul a invocat prevederile art. 227 și 299 Cod de procedură penală, care indică care sume sunt considerate drept cheltuieli judiciare, și respectiv permit instanței de judecată să oblige pe condamnată la recuperarea cheltuielilor judiciare. Or, în cazul din speță statul și-a onorat obligația de a demonstra vinovăția persoanei, prin acțiuni de procedură legală, iar pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal a suportat cheltuieli care, raportate la prevederile art. 227 Cod de procedură penală, se încadrează în noțiunea de cheltuieli judiciare și care urmează să fie recuperate din contul inculpatei, deoarece acțiunile ilegale ale ultimei au generat necesitatea suportării acestor cheltuieli, or, în caz contrar acestea puteau fi evitate.

3.1. Apel a depus și avocatul Șoitu Vasile în numele inculpatei, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, în conformitate cu prevederile art. 390 alin. (1), pct. 5) Cod de procedură penală, din motivul existenței unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei – legitima apărare.

În motivarea apelului s-a invocat că:

- acuzarea nu a probat întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, or, din probele acumulate la dosar, declarațiile martorilor, înscrisurile anexate și examinate în ședința de judecată, rezultă o altă situație de fapt, decât cea prezentată de acuzare;

- reieșind din declarațiile inculpatei, depuse în calitate de învinuită în cadrul urmăririi penale, care coroborează cu alte probe din dosarul penal, a fost demonstrat faptul că, în momentul producerii evenimentului soldat cu decesul victimei Grosu Vitalie, ultima se afla în situație de legitimă apărare, respingând un atac direct, imediat, material și real, îndreptat împotriva ei. La fața locului au fost depistate două cuțite și totodată, potrivit declarațiilor martorilor, victima Grosu Vitalie era foarte violent când se afla în stare de ebrietate;

- constatând aceste circumstanțe, procurorul era obligat să dispună scoaterea inculpatei de sub urmărire penală, iar acuzarea nu a întreprins măsuri efective de verificare a declarațiilor și versiunii expuse de inculpată, limitându-se doar la încercarea de a efectua verificarea declarațiilor inculpatei Grosu Aliona, la fața locului. Or, în cazul în care procurorul a considerat declarațiile acesteia depuse în

calitate de învinuită ca unele neveridice, ultimul urma să probeze acest lucru prin petrecerea altor acțiuni de urmărire penală, prevăzute de legea procesual penală;

- la etapa prezentării probelor apărării, inculpata folosindu-se de drepturile sale procedurale, a refuzat să facă careva declarații pe marginea învinuirii înaintate, respectiv, chestiunea vinovăției de săvârșirea infracțiunii incriminate, urmează să fie apreciată doar prin prisma probelor acuzării și a declarațiilor martorilor apărării, care urmau a fi analizate din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și coroborării lor, iar toate dubiile în acest sens urmau să fie interpretate în favoarea inculpatei;

- instanța de fond greșit a tratat în defavoarea inculpatei refuzul ei de a face declarații și de a participa la verificarea declarațiilor la fața locului. Or, dreptul la tăcere a inculpatei, este acel drept care înseamnă posibilitatea recunoscută și garantată de lege al acesteia, de a nu răspunde autorității competente, chiar și în prezența unui apărător. Din probele acumulate în faza de urmărire penală și examinate de instanța de judecată, este evident că învinuirea înaintată inculpatei Grosu Aliona, nu este confirmată prin nici o probă, și se bazează pe presupuneri nefondate, și instanța de judecată în respectivul caz urma să se conducă de prevederile art. 26 Cod de procedură penală, și să aprecieze materialele cauzei penale conform legii și propriei convingeri, bazate pe probele cercetate în procedura respectivă, fără să fie predispusă să accepte concluziile organului de urmărire penală în defavoarea inculpatei, și fără să înceapă examinarea cauzei de la ideea preconcepută, că inculpata a comis infracțiunea incriminată. Or, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală și nu se manifestă în interesele acuzării sau apărării, ci reprezintă interesele legii, ceea ce este reflectat în dispozițiile art. 24 Cod de procedură penală, iar judecarea cauzei în prima instanță se efectuează doar în privința persoanei puse sub învinuire, și doar în limitele învinuirii formulate.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 27 septembrie 2018 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Referitor la recursul declarat de procuror, Colegiul judiciar a reținut că, potrivit materialelor dosarului s-a demonstrat că, expertizele medico-legale în privința victimei Grosu Vitalie și în privința inculpatei, au fost dispuse de către organul de urmărire penală, în cadrul urmăririi penale, și respectiv au fost dispuse pentru acumularea probelor în procesul penal respectiv.

Prima instanță just a ținut cont de faptul că, expertizele judiciare au fost dispuse în cadrul urmăririi penale, pentru acumularea probatoriului necesar, și aceste cheltuieli sunt trecute în contul statului, și nu urmează a fi puse pe seama inculpatei. Or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, sarcina căruia este depistarea circumstanțelor care dovedesc comiterea infracțiunii și

identificarea făptuitorului sau pentru înaintarea învinuirii făptuitorului. Trecerea în contul statului a cheltuielilor în procesul penal se întemeiază de necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Mai mult ca atât, normele legislației procesual penale la momentul efectuării expertizelor judiciare, în mod expres stipulau că, plata expertizelor judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat și prin urmare, Colegiul a menționat că, nicidecum nu pot fi puse pe seama inculpatei astfel de cheltuieli ca, hârtia și imprimantele ce compun dosarul penal, indicate în nota privind cheltuielile judiciare. Or, aceste cheltuieli sunt legate de activitatea de zi cu zi a organului de urmărire penală, fără care nu ar fi fost posibil de fixat pe suport de hârtie probele acumulate.

În acest sens, sunt irelevante argumentele procurorului, precum că anume acțiunile ilegale ale inculpatei au generat aceste cheltuieli. Or, activitatea de zi cu zi a organului de urmărire penală presupune efectuarea acestor cheltuieli, astfel acestea fiind neimputabile inculpatei.

Trimiterile procurorului la prevederile alin. (2), art. 229 Cod de procedură penală, nu pot fi reținute, or, în opinia Colegiului judiciar, norma dată se referă mai mult la acțiunea civilă, iar cheltuielile judiciare sunt enumerate exhaustiv în alin. (2), art. 227 Cod de procedură penală, iar potrivit alin. (3), al aceluiași articol, cheltuielile judiciare se achită din mijloace alocate din stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

Referitor la apelul declarat de avocat în numele inculpatei, Colegiul a reținut că, analizând circumstanțele cauzei s-a constatat că, acțiunile inculpatei nu cad sub incidența legitimei apărări. Or, potrivit declarațiilor inculpatei, depuse în instanța de apel, după ce a fost agresată fizic de către victimă, acesta a ieșit din casă, iar ea la fel a ieșit din casă și s-a îndreptat spre grădină ca să se ascundă. Totodată, inculpata a menționat că, nu a observat în ce direcție s-a îndreptat victima ci doar a menționat că la ieșirea din gospodărie, se află șopronul unde victima Grosu Vitalie, își păstra instrumentele sale, și a bănuțit că s-a îndreptat anume spre șopron. Respectiv, Colegiul a specificat că, inculpata a avut toate posibilitățile de a recurge la alte acțiuni, pentru a evita presupusul pericol, cum ar fi părăsirea domiciliului, chemarea în ajutor, numai nu înarmarea cu un cuțit.

Mai mult ca atât, între violența fizică avută loc în casă și apariția unui eventual pericol a trecut un interval semnificativ de timp și respectiv, atacul în cauză nu poate fi considerat ca unul imediat, iar fapta penală comisă de inculpată nu poate fi considerată ca săvârșită în stare de legitimă apărare, iar potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală nr. 771a-2016, incontestabil se demonstrează că, în perioada săvârșirii infracțiunii, inculpata Grosu Aliona se afla în stare de ebrietate

alcoolică simplă, care nu o priva de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, și ultima putea acționa cu discernământ.

Colegiul a dat apreciere critică declarațiilor inculpatei, cu privire la faptul că se afla în stare de legitimă apărare, considerându-le ca fiind făcute cu scopul de a evita răspunderea penală. Or, potrivit declarațiilor acesteia, în timp ce victima o strangula și în momentul în care ea își pierde cunoștința s-a apărat cu cuțitul, însă nu ține minte în ce mod, pe când conform raportului de expertiză medico-legală nr. 613 din 28 septembrie 2016, în rezultatul examinării medico-legale a inculpatei, s-au constatat: echimoză pe mucoasa buzei superioare, echimoze pe ambele brațe, echimoză pe glanda mamară stângă, produse la acțiunea traumatică cu un obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

La fel, incontestabil a fost demonstrat că, pe cadavrul victimei, Grosu Vitalie au fost depistate două plăgi înțepat-tăiate, ceea ce demonstrează că, inculpata a aplicat victimei două lovituri cu cuțitul și astfel, se confirmă că victima nu a întreprins acțiuni de strangulare a inculpatei Grosu Aliona, iar aceasta în mod intenționat, în scop de a-l lipsi de viață, i-a aplicat două lovituri de cuțit în regiunea organelor vitale ale corpului, iar pe corpul inculpatei nu au fost depistate urme de strangulare așa cum a declarat inculpata în ședința instanței de apel.

Totodată, în ședința instanței de apel, inculpata a declarat că în moment ce soțul a depistat-o ascunsă în dușul de vară, aceasta nu avea nimic în mâini, iar ea avea un cuțit de bucătărie, fapt care demonstrează că, acțiunile inculpatei nu erau proporționale pericolului existent, ceea ce exclude existența legitimei apărări.

Colegiul a respins argumentele apărării din apelul declarat, referitor la preluarea și acceptarea de către instanța de judecată a poziției acuzării, referitor la refuzul inculpatei de a face declarații, cât și refuzul de a participa la verificarea declarațiilor la fața locului, ca o acceptare tacită a învinuirii aduse, or, în conținutul sentinței contestate, prima instanță nu a făcut asemenea constatări, ci doar a menționat că, inculpata folosindu-se de dreptul său a refuzat să facă declarații.

La stabilirea pedepsei inculpatei, prima instanță a respectat cerințele stipulate în dispozițiile art. 75 Cod penal, și a stabilit inculpatei o pedeapsă echitabilă, individualizată în conformitate cu cerințele legislației penale în vigoare. Or, fapta penală comisă de inculpată, atentează la una din valorile supreme ale societății, și anume viața persoanei.

Nu au fost reținute nici argumentele apărării invocate în ședința instanței de apel, precum că, instanța de fond urma să aprecieze toate circumstanțele cauzei și să stabilească pedeapsa prin aplicare art. 79 Cod penal, ținând cont de prevederile art. 76 Cod penal, or, Colegiul a considerat necesar de menționat că, pentru aplicarea pedepsei în conformitate cu art. 79 Cod penal, urmează să fie constatate circumstanțe excepționale, care esențial micșorează gravitatea faptei și a

consecințelor ei, gradul sau pericolul social al persoanei vinovate, însă pe toată perioada procesului penal, astfel de circumstanțe nu au fost stabilite, respectiv, în cazul din speță nu poate fi stabilită pedeapsa, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

În consecință, Colegiul a reținut că, prima instanță a luat în considerație criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, și just a stabilit inculpatei pedeapsa minimă stabilită pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de alin. (1), art. 145 Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către procuror, care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece soluția instanțelor de fond privind refuzul în încasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual penale în vigoare.

5.1. Nefiind de acord cu decizia pronunțată avocatul Vasile Șoitu în numele inculpatei a declarat recurs ordinar, indicând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia.

În motivarea recursului avocatul a indicat că:

- reieșind din declarațiile inculpatei date în calitate de învinuit la faza urmăririi penale și în instanța de apel care coroborează cu alte probe din dosar este demonstrat faptul că, în momentul producerii evenimentului soldat cu survenirea morții lui Grosu Vitalie, ea era în situație de legitimă apărare, deoarece respingea un atac direct, imediat, material și real, îndreptat împotriva ei din partea victimei, iar acest pericol se confirmă prin declarațiile inculpatei și prin circumstanțele cauzei;

- instanța nu s-a expus la motivele și temeiurile invocate de partea apărării referitor la individualizarea pedepsei, neluându-se în considerație și circumstanțele atenuante;

- învinuirea în privința inculpatei nu este confirmată cu nici o probă și se bazează doar pe presupuneri nefondate de procuror și care au fost acceptate de instanțele de judecată și din aceste considerente, la caz nu poate fi adoptată o sentință de condamnare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal în conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

6.1. Referitor la recursul ordinar declarat de procuror

Procurorul indică ca temei de drept pentru casarea deciziei recurate pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, însă de fapt recurentul invocă dezacordul cu soluția instanței de apel privind respingerea încasării de la inculpată a

cheltuielilor de judecată în mărime de 7604,24 lei, pentru efectuarea expertizelor medico-legale.

Colegiul respinge argumentele procurorului, ca nefondate, deoarece la judecarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 229 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, care stipulează că *cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului și instanța poate elibera de aceste cheltuieli, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.*

Concomitent, soluția instanței de apel este susținută și de prevederile art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, adică cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

În speță, cheltuielile judiciare au fost suportate pentru efectuarea expertizelor medico – legale, or, art. 143 alin. (1) pct. 1), 2) Cod de procedură penală, prevede expres că, *expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea cauzei morții, a gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale*, iar alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală (în vigoare la momentul efectuării expertizelor) stipula că, *plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.*

Mai mult ca atât, dispozițiile alin. (3), art. 75 al Legii nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, expres stabilește că *„în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală”*, la caz, ordonatorul expertizei fiind organul de urmărire penală și nu partea apărării, prin urmare, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a nu încasa din contul inculpatei cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat.

În urma celor expuse, Colegiul penal nu a constatat prezența erorii de drept invocată de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, iar solicitările recurentului nu au suport legal, prin urmare soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

6.2. Referitor la recursul ordinar declarat de avocat în numele inculpatei

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel*, iar erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat

corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal constată că, potrivit recursului ordinar declarat autorul indică ca temei de drept pct. 12), 10), 8) și 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, motivând că instanțele de judecată nu au apreciat la justa valoare probele administrate la cauza penală, iar inculpata nu se face vinovată în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece dânsa a acționat în legitimă apărare.

Astfel, Colegiul penal menționează că, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, însă avocatul indicând această eroare de drept, nu a concretizat care din aceste temeuri le pune la baza cererii de recurs înaintată și prin ce se confirmă aceste temeuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă și prin urmare, prevederile art.427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare la examinarea cauzei în ordine de recurs ordinar.

În ce privește argumentul care reprezintă eroare de drept prevăzută la pct.8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs relatează că, acest temei este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective. Prin urmare, temeiul la care se face trimitere în recursuri, nu este aplicabil în speța examinată din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel.

Așadar, temeiul invocat include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz însă, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multi-aspectual în textul deciziei instanței de apel, iar careva temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Astfel, instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recursul ordinar, referitor la nevinovăția inculpatei, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile alegațiilor apelanților, pe care Colegiul le însușește.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct.4.1. a prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, corect instanța ajungând la concluzia privind menținerea sentinței de condamnare a primei instanțe.

De asemenea, Colegiul penal menționează că argumentul precum că, *nu au fost întrunite elementele infracțiunii* este neîntemeiat și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, or, instanța inferioară corect a conchis că în acțiunile lui Grosu Aliona sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute la art. 145 alin. (1) Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, din textul deciziei instanței de apel se observă că aceasta judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, menționând că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatei a ținut în deplină măsură cont de scopul pedepsei penale, persoana ultimei și de toate circumstanțele cauzei.

Prin urmare, Colegiul analizând temeiul invocat prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei consideră că, în prezenta speță acesta nu și-a găsit confirmarea, iar instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința Alionei Grosu și-a motivat just soluția adoptată, ținând cont de prevederile art. art. 61,75, 76, 77 Cod penal.

Instanța de recurs constată că instanța de fond corect a stabilit în privința inculpatei pedeapsa penală, care este echitabilă, legală și bine individualizată, aplicată în limitele fixate în partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale ale aceluiași Cod, ținându-se cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

În aceiași ordine de idei se menționează că, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea

realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei și cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnată inculpata și prin urmare, instanța de apel corect a ajuns la concluzia că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința Alionei Grosu poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare.

Referitor la eroarea invocată de avocat prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul concluzionează, că acest temei pentru declararea recursului ordinar de asemenea nu și-a găsit confirmare la examinare, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

Mai mult ca atât, temeiul dat se invocă numai în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o altă încadrare juridică greșită, pe când în speță recurentul își exprimă dezacordul cu neîntrunirea elementelor infracțiunilor imputate inculpatei, considerând că aceasta este nevinovată, motiv la care instanța de recurs s-a expus mai sus.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpata se face vinovată de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de fond și menținută de instanța de apel, iar criticile aduse de apărătorul inculpatei se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, instanța apreciind just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, iar argumentele din recursurile declarate de procuror și partea apărării în acest aspect, sunt nefondate și prin urmare, prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursurilor declarate, pe motiv că acestea sunt vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari și de avocatul Vasile Șoitu în numele inculpatei împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 27

septembrie 2018, în cauza penală în privința lui Grosu Aliona, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 12 februarie 2019.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun